

— Каквато и да бы была орисницата ти? повтори Недія. Че не е ли во всичкитъ си проявленія тя прекрасна? моето молитвенование е излишно, тебѣ орисницата дарува което азъ съмъ бевсилна да ти пожелаѣ.

— Само любовта, Недю, я прави благополучна. Докато трае младостта ми, азъ не мож да забравѣмъ отечеството си. Но и кой афинянинъ, въ мъжскія си възраст като помисли каквы сѣ были некога Аѳины, може той да е благополученъ, когато тѣ паднахъ и паднахъ за вынагы?

— И защо ли за вынагы?

— Какъто пепелта са вече не распала, какъто умрѣлата любовь не са съживява вече, тѣй и свободата на народытъ бѣга невъзвратно; но азъ говорѣмъ за работы които надминувать познаніята ти.

— Излганъ си, да, излганъ си! и азъ въздишамъ за грѣция, родила съмъ са у полытъ на Олимпъ; богове тѣ оставиха высокытъ му върхове, но слѣдитъ на тѣхното пребываніе са видѣтъ еще, видѣтъ ги тѣзи които имъ служатъ сърдечно, красотата на климата го потвърдява; азъ поше чувамъ че той е прекрасенъ и дышихъ въздуха съ който сравненъ въздухътъ на Италия са вижда студень; грѣяхъ са на слънцето на моето отечество, и небето на Помпей ми са види ледно ако го сравни съ оуи на Грѣция. Говори ми за Грѣция. Бѣдна и безчувствена какъто съмъ мислѣмъ че осѣщамъ и вѣрвамъ че ако останяхъ дѣто съмъ са родила, ако бы было предназначено, като дѣвытъ на Грѣция, да осѣщамъ и азъ блаженството да обычамъ и да са обычамъ, да, вѣрвамъ че азъ щѣхъ да обрѣжжъ любовника си и да го блѣскамъ кѣмъ вторый Мараонъ кѣмъ новы Платея. Да, рѣката която сега плете триндафилы щѣше оплете за главата ти священныя клоу на маслината.

— Дано настанеше онзи светый день! (извика Главкъ, като са умил на въсторга на русата тессалійка, и опыта са да са подигне но сѣди пакъ.) Но не! слънцето вече залѣзи, приближаваньето на ношьята принася забравенье, и съ забравеньето радостьта. Плети плети си цвѣтыта.

Но афинянина пр оннесе послѣднитъ думы съ тоу прискърбенъ и съ гласъ на престорена веселость и са предаде на мрачны размышленія, отъ които подирь малко го разбуди Недія като запъ слѣдующата пѣсень, която некога бѣ чула отъ уста на Главка.